

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 129/2018-179

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 2. mája 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojmíra Mamojku o sťažnosti [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] zastúpeného advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Lukáš Opett, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2984/2016/83/K09/IG zo 7. februára 2018 o povolení vydania [REDACTED] do Ruskej federácie takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 23 ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 53 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) č. 2984/2016/83/K09/IG zo 7. februára 2018 o povolení vydania sťažovateľa do Ruskej federácie (ďalej aj „namietané rozhodnutie o povolení vydania“). Sťažnosť bola doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 20. marca 2018 o námietku porušenia čl. 2 ods. 1 a čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu (ďalej len „dohovor proti mučeniu“).

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 129/2018-73 z 21. marca 2018 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru namietaným rozhodnutím o povolení vydania a súčasne odložil vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Vo zvyšnom rozsahu sťažnosť odmietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„Dňa 09.12.2010 požiadal sťažovateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Migračný úrad svojím postupom potvrdil, že nejde o opakovanú žiadosť o udelenie azylu, keďže sa meritórne venuje tejto žiadosti o azyl a nezastavil azylové konanie z dôvodu už rozhodnutej veci podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle (znenie účinné do 19. júla 2015).“*. Ďalej uvádza, že Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „migračný úrad“) rozhodnutím ČAS: MU-651-148/PO-Ž-2010 z 28. novembra 2013 sťažovateľovi azyl neudelil, predmetné rozhodnutie však bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Saz 1/2014 zo 14. apríla 2014 zrušené a vec bola vrátená migračnému úradu na ďalšie konanie. Nasledujúcim rozhodnutím migračného úradu ČAS: MU-651-196/PO-Ž-2010 z 5. mája 2015 bolo opätovne rozhodnuté o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany pre sťažovateľa, pričom rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Saz 8/2015 z 5. októbra 2015 bolo predmetné rozhodnutie migračného úradu potvrdené ako vecne správne. Sťažovateľ označené rozhodnutie krajského súdu napadol odvolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

rozsudkom sp. zn. 1 Sža 42/2015 z 9. februára 2016, ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, a to tak, že rozhodnutie migračného úradu z 5. mája 2015 zrušil a vec vrátil migračnému úradu na ďalšie konanie. Ďalším rozhodnutím migračného úradu ČAS:MU-651-252/PO-Ž-2010 z 28. septembra 2016 bolo rozhodnuté o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany pre sťažovateľa. Na základe podanej správnej žaloby bolo predmetné rozhodnutie migračného úradu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Szaz 7/2016 zo 14. februára 2017 zrušené a vec mu bola vrátená na nové konanie. Podľa vyjadrenia sťažovateľa azylové konanie nebolo do dňa spísania sťažnosti adresovanej ústavnému súdu vo veci jeho žiadosti o udelenie azylu právoplatne ukončené.

4. V sťažnosti sťažovateľ dôvodí: „Čl. 3 Dohovoru, ako aj z čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva zákaz štátu vydať osobu, ak existujú vážne domnienky, že tejto osobe by v dožiadajúcom štáte hrozilo nebezpečenstvo mučenia alebo podrobenia krutému trestu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 111/08). Z vyššie uvedených čl. potom podľa nášho názoru vyplýva tiež povinnosť štátu zabezpečiť, aby osoba, ktorá vzniesla námietku proti svojmu vydaniu založenú na čl. 3 Dohovoru, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy, nebola do takéhoto štátu vydaná počas konania/í, v ktorých sa posudzuje adekvátnosť jej námietok, a ktorých výsledok by v súlade s čl. 3 Dohovoru a čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy mohol predstavovať prekážku vydania. V opačnom prípade by tieto konania stratili požadovaný účinok - nevydanie osoby do štátu, kde by bol ohrozený jej život a zdravie. Sťažovateľ v azylovom konaní (MU-651-252/PO-Ž-2010) vzniesol námietku porušenia čl. 3 Dohovoru, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v prípade jeho návratu do Ruskej federácie. Táto námietka je v azylovom konaní relevantná, pretože je významná z hľadiska naplnenia pojmu „prenasledovanie“ (§ 2 písm. d) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle), obavy z ktorého sú relevantné pre splnenie podmienok pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle.“

5. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej argumentuje takto: „Z čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva požiadavka, aby rozhodnutia, ktorými je zasahované do práv a slobôd individuálnych osôb zo strany štátnej moci, boli odôvodnené. Iba takým spôsobom možno vždy preskúmať úvahy príslušného orgánu a dozvedieť sa dôvody,

pre ktoré rozhodol tak ako rozhodol. Podľa ustanovenia § 510 ods. 1 a 2 Trestného poriadku je Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky iným orgánom rozhodujúcim o právach a slobodách sťažovateľa. Je faktom, že pri rozhodovaní o povolení vydania cudzinca do zahraničia v rámci extradície disponuje pomerne širokou voľnou úvahou. Voľná úvaha však neznamená právo príslušného orgánu rozhodovať svojvoľne. Napriek tomu je zrejmé, že Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky by mala v danej situácii posudzovať celý prípad ako aj ďalšie okolnosti a vyhodnocovať, či nie sú dané podmienky na nevydanie osoby do zahraničia. Úvahy Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky o tom, prečo nevyužila svoje právo alebo naopak prečo ho využila, resp. prečo rozhodla tak ako rozhodla, musia byť nevyhnutným obsahom odôvodnenia rozhodnutia Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky. Napriek tomu v predmetnom prípade náležité odôvodnenie rozhodnutia absentuje. Z odôvodnenia rozhodnutia Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, či sťažovateľ splňa alebo nespĺňa podmienky podľa ustanovenia § 510 ods. 2 Trestného poriadku a ani prečo Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodla tak, ako rozhodla. V odôvodnení predmetného rozhodnutia sa Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky nevysporiadala ani s námietkou obhajcu sťažovateľa (túto námietku vzniesol v podaní zo dňa 6. apríla 2016), že prebiehajúce azylové konanie predstavuje právnu prekážku dokončenia extradičného konania, teda vydania rozhodnutia o povolení vydania sťažovateľa. S ohľadom na vyššie uvedené sme preto toho názoru, že napádané rozhodnutie Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky je samo o sebe arbitrárne a nepreskúmateľné. Nedostatky odôvodnenia porušujú právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a sú v priamom rozpore s požiadavkou právneho a demokratického štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za rozporný s čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky považujeme tiež fakt, že tak významná rozhodnutie, ako rozhodnutie Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky o povolení vydania sťažovateľa podľa ust. § 510 ods. 1 a 2 Trestného poriadku nebolo sťažovateľovi ani jeho právnenému zástupcovi doručené. Ide o tak významný zásah do práv sťažovateľa, že by o ňom mal byť informovaný.“

6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby nálezom rozhodol o porušení jeho označených práv namietaným rozhodnutím

o povolení vydania, toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec ministerke spravodlivosti na ďalšie konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

7. K sťažnosti sťažovateľa zaujal svoje stanovisko Minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“), a to v podaní doručenom ústavnému súdu 20. apríla 2018, v ktorom upriamil pozornosť na relevantné skutočnosti, za ktoré považoval konanie o sťažnosti sťažovateľa pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý síce 18. júna 2012 vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal vydanie sťažovateľa do Ruskej federácie, avšak 24. marca 2016 vyhlásil jeho sťažnosť za neprijateľnú, čím účinnosť predbežného opatrenia skončila. Minister spravodlivosti poukázal na záver rozhodnutia ESLP, podľa ktorého *„neexistujú dôvody domnievať sa, že sťažovateľ v prípade vydania do Ruskej federácie bude vystavený riziku zlého zaobchádzania“*. V kontexte uvedeného označil ako relevantné aj odôvodnenie predmetného rozhodnutia ESLP, ktoré potvrdilo vierohodnosť záruk poskytnutých Ruskou federáciou, v ktorých sa zaviazala plne rešpektovať práva sťažovateľa zaručené čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade jeho vydania na trestné stíhanie. Podľa ministra spravodlivosti zrušením predbežného opatrenia ESLP odpadla prekážka, ktorá jediná bránila vydaniu sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie, pričom namietané rozhodnutie o povolení vydania bolo vydané až po odpadnutí označenej prekážky.

8. V ďalšom bode svojho stanoviska minister spravodlivosti prezentoval právny názor, že *„Prerogatív ministra spravodlivosti – ne/udelenie povolenia vydania osoby do cudziny po rozhodnutí súdu o prípustnosti takéhoto vydania nemá charakter rozhodnutia v zmysle trestného konania ani správneho konania a rovnako nemá ani povahu rozhodnutia ústredného orgánu štátnej správy a nespĺňa preto podmienky následnej preskúmateľnosti riadnymi či mimoriadnymi opravnými prostriedkami.“* V nadväznosti na to, odkazujúc na judikatúru ústavného súdu (nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 111/08-101), vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o nedoručení namietaného rozhodnutia o povolení vydania a o jeho nepreskúmateľnosti minister spravodlivosti argumentoval, že *„dotknutá osoba nie je procesnou stranou posudzovania veci o povolení vydania. Voči povoleniu/nepovoleniu vydania nie je možné odvolanie a preto sa nezdôvodňuje*

ani nedoručuje. Ministerstvo spravodlivosti SR v procese extradičného konania v rozsahu svojej pôsobnosti neprichádza procesne do kontaktu s vyžiadanou osobou a neupovedomuje ju o jednotlivých skutočnostiach významných v procese vydania osoby do cudziny. Postavenie a činnosť ministerstva je v extradičnom konaní definovaná medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky a z toho vyplývajúca pozícia orgánu, ktorý procesne komunikuje najmä s ministerstvami a justičnými orgánmi cudzích štátov (vzťah medzi štátmi). V prípade povolenia/nepovolenia vydania ministrom spravodlivosti ide o konanie, v ktorom je vyžiadaná osoba objektom konania, nie subjektom. Vyžiadaná osoba je subjektom extradičného konania s procesnými právami (doručovanie rozhodnutia, odvolanie) iba v rámci konania pred súdom.“.

9. V predloženom podaní minister spravodlivosti zaujal stanovisko aj k sťažovateľom načrtnutej otázke prebiehajúceho azylového konania, ktorú považuje sťažovateľ za prekážku pre povolenie vydania. Minister spravodlivosti na tomto mieste dôvodil: *„Akceptovanie argumentácie sťažovateľa (v poslednom odseku bodu IV.1. ústavnej sťažnosti) smerujúcej k tomu, že ministerka mala vyčkať do právoplatného skončenia jeho druhého azylového konania, by viedla k popretiu zmyslu doplneného ustanovenia § 501 písm. b) TP a mala by za následok faktickú nemožnosť vydania osoby na účely jej trestného stíhania v prípadoch opakovaného, resp. sústavného podávania žiadosti o azyl. Podstatou aktuálneho znenia § 501 písm. b) TP je práve riešenie situácie, že súd môže rozhodnúť o prípustnosti vydania do cudziny už počas konania o opakovanej žiadosti o udelenie azylu, resp. bez ohľadu na prebiehajúce konanie o udelenie azylu, ak o predchádzajúcej žiadosti o udelenie azylu už bolo rozhodnuté.“*

10. Ústavný súd umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k stanovisku ministra spravodlivosti a túto možnosť sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca aj využil, a to v podaní doručenom ústavnému súdu 24. apríla 2018, v ktorom sťažovateľ zotrval na dôvodoch podanej sťažnosti a na ich zdôraznenie zhrnul niektoré zásadné momenty veci. V úvode zdôraznil: *„sťažovateľ sa nachádza v extradičnej väzbe od 21.1.2011, t. j. 2649 dní (viac ako sedem rokov), pričom sťažovateľ je 23 hodín v cele a na jednu hodinu denne ju opúšťa bez možnosti kontaktu s inými osobami; namiesto toho, aby akceptoval vydanie (kde*

aj v prípade uznania viny mohol mať značnú časť trestu už odpykanú), dlhodobé dobrovoľné zotrúvanie vo väzbe za takýchto podmienok svedčí o reálnosti obáv sťažovateľa z návratu;“

11. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení ďalej dôvodil (odkazujúc pritom na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13, sp. zn. I. ÚS 2211/13, sp. zn. 1221/13, sp. zn. III. ÚS 665/11), že ustanovenie § 501 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odkazujúce na medzinárodné záväzky zakotvujúce zásadu non-refoulement sa vzťahuje na štát ako celok a na všetky jeho orgány, a preto zaväzuje aj ministra spravodlivosti pri rozhodovaní o povolení vydania. Podľa názoru sťažovateľa je potrebné ustanovenie § 501 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vykladať tak, že zaväzuje aj ministra spravodlivosti pri rozhodovaní o povolení vydania, a preto minister spravodlivosti musí skúmať skutočnosti, ktoré by mohli predstavovať prekážku vydania, a tiež skúmať prípadné zmeny v skutkovom stave, ktoré nastali po rozhodnutí súdov o prípustnosti vydania. Podľa sťažovateľa *„tým, že minister nepočkal na výsledok azylového konania, došlo bez ďalšieho k zásahu do sťažovateľových práv, pretože nepočkal na potvrdenie, že vydanie nebude predstavovať porušenie zásady non-refoulement (m.m. bod 20. odôvodnenia stanoviska ÚS ČR sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13 a bod 27 sp. zn. II. ÚS 1221/13)“*.

12. Sťažovateľ v rámci argumentácie svojho vyjadrenia reagoval aj na rozhodnutie ESLP z 24. marca 2016, na ktoré poukázal vo svojom stanovisku minister spravodlivosti. Sťažovateľ namietal, že tesne pred vydaním označeného rozhodnutia ESLP bolo prijaté rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. februára 2016, ktoré vyvrátilo skutkový stav považovaný ESLP za dokázaný z dovtedajšieho azylového konania (v otázke zranení pričítateľných štátu a v otázke dôveryhodnosti sťažovateľa), a následne aj rozhodnutie krajského súdu zo 14. februára 2017 ukladajúce preskúmanie efektivity diplomatických záruk vzhľadom na nový vývoj a okolnosti v Ruskej federácii. Podľa názoru sťažovateľa z dôvodu zásadnej zmeny skutkového stavu nemožno na predmetné rozhodnutie ESLP prihliadať v tom zmysle, že by malo byť určujúce pre posúdenie reálnosti jeho obáv z vydania do Ruskej federácie.

13. Na verejnom ústnom pojednávaní senátu 2. mája 2018 právny zástupca sťažovateľa okrem iného poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 8/08 akcentujúce ústavnú zásadu spolupráce jednotlivých zložiek moci a v tomto kontexte dôvodil, že podľa jeho názoru v sťažovateľovom prípade „došlo k predčasnému uplatneniu právomoci ministerky rozhodnúť o jeho povolení vydania do Ruskej federácie“, a preto považuje „rozhodnutie ministerky za ústavne neprijateľné, pretože účinky tohto rozhodnutia o povolení vydania znemožnia posúdenie významu námietok porušenia čl. 3 dohovoru v azylovom konaní“. Ďalej upriamil pozornosť na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 25/01 zaoberajúce sa podľa jeho vyjadrenia otázkou výkladu dohovoru a potvrdzujúce prístup ESLP o potrebe výkladu dohovoru v súlade s ostatnými pravidlami medzinárodného práva, ktorého je dohovor neoddeliteľnou súčasťou, v konkrétnom prípade sťažovateľa v súlade so záväzkami vyplývajúcimi z čl. 33 ods. 1 Dohovoru o právnom postavení utečencov, z čl. 2 ods. 1 a čl. 3 ods. 1 a 2 dohovoru proti mučeniu a z čl. 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie. Právny zástupca sťažovateľa na verejnom pojednávaní navrhol ústavnému súdu, aby „prijal eurokonformný a medzinárodnokonformný výklad § 501 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že minister spravodlivosti musí byť viazaný ustanovením § 501 Trestného poriadku, podľa ktorého je prekážkou vydania azylové konanie, resp. udelenie azylu“. Na tomto mieste zároveň zopakoval svoj argument prezentovaný už v podanej sťažnosti, a síce že „druhá žiadosť sťažovateľa nie je opakovaná, čoho dôkazom je tiež to, že migračný úrad už niekoľko krát meritórne rozhodol o tejto žiadosti a nikdy ju neodmietol či už ako neprípustnú alebo ako zjavne neopodstatnenú, čo sa deje v prípade opakovaných žiadostí, ale meritórne o tom rozhodol“. Právny zástupca sťažovateľa v závere uviedol, že „najvyšší súd konštatoval prenasledovanie pána [REDAKOVANÉ] sťažovateľa v Ruskej federácii, porušenie čl. 3 zo strany policajných orgánov v Ruskej federácii, z čoho vyplýva, že pokiaľ migračný úrad nepreukáže opak, je tu veľká pravdepodobnosť, že pán [REDAKOVANÉ], sťažovateľ, môže dostať azyl na území Slovenskej republiky alebo doplnkovú ochranu. Je fakt, že za 8 rokov migračný úrad opak nepreukázal. S ohľadom na uvedené považujeme vydanie sťažovateľa v tejto situácii počas bežiaceho azylového konania nie len za rozporné so zákonmi

Slovenskej republiky, Ústavou Slovenskej republiky, aj medzinárodnými záväzkami, ale aj s etikou, slušnosťou a spravodlivosťou.“

14. Na pojednávaní prítomný sťažovateľ sa vyjadril, že trestných činov, zo spáchania ktorých ho vinia orgány Ruskej federácie, sa nedopustil. Navyše, ich spáchanie jeho osobou by nebolo ani možné, pretože v čase, keď ku skutkom malo dôjsť, mu to nedovoľoval jeho vážny zdravotný stav, pre ktorý bol trikrát nemocnične hospitalizovaný. Zdôraznil, že sa už sedem rokov nachádza vo vydávacej väzbe, je nevinný a jeho zdravotný stav sa stále zhoršuje, preto žiadal ústavný súd, aby nebol vydaný do Ruskej federácie na trestné stíhanie.

15. Zástupkyňa odporcu v reakcii na vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa, ktoré predniesol na verejnom ústnom pojednávaní, dôvodila, že namietané rozhodnutie o povolení vydania nie je vo svojej podstate ani rozhodnutím a nemožno preto požadovať, aby na takýto čisto formálny akt boli kladené rovnaké požiadavky ako na klasické rozhodnutie orgánu verejnej moci, nie je ho preto potrebné odôvodňovať a doručovať dotknutým subjektom. Ďalej zástupkyňa odporcu vo vzťahu k poukazom sťažovateľa na prebiehajúce azylové konanie a hrozbu zlého zaobchádzania uviedla: *„Tak ako vo vyjadrení, musím zdôrazniť, že všetky tieto námietky boli posudzované, tak na vnútroštátnej úrovni, to znamená súdmi Slovenskej republiky, ako aj naposledy Európskym súdom pre ľudské práva, pričom podotýkam, že rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva bolo vydané neskôr ako rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré sa sťažovateľ odvoláva.“* V nadväznosti na uvedené zástupkyňa odporcu argumentovala, že ESĽP konštatoval, že *„vnútroštátne súdy dostatočne posúdili a zanalyzovali záruky, ktoré boli poskytnuté vo veci sťažovateľa. Dospel k záveru, že sú dostatočne špecifické, individualizované a dôveryhodné. Okrem iného ESĽP poukázal aj na skutkové nezrovnalosti vo výpovediach samotného sťažovateľa a uviedol aj, že sťažovateľ žiadal o azyl v ďalších dvoch štátoch, v ktorých jeho žiadosti boli zamietnuté. Európsky súd pre ľudské práva v prípade sťažovateľa uzavrel, že nebolo zistené, že sú dané vážne dôvody domnievať sa, že v prípade jeho vydania bude vystavený skutočnej hrozbe zlého zaobchádzania a z uvedeného dôvodu námietku sťažovateľa dotýkajúcu sa práve porušenia článku 3*

dohovoru vyhlásil za zjavne nepodložený. Za takéhoto stavu ak by ministerka spravodlivosti alebo minister spravodlivosti za existencie právoplatných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky o prípustnosti vydania sťažovateľa, ale zároveň aj za existencie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva takéto povolenie nevydal, znamenalo by to, že neprípustne reviduje rozhodnutia vydané týmito orgánmi.“

16. Na stanovisko zástupkyne odporcu uvedené v bode 15 odôvodnenia tohto nálezu reagoval právny zástupca sťažovateľa, ktorý prezentoval nesúhlas so stanoviskom odporcu v otázke, či je rozhodnutie ministra spravodlivosti o povolení vydania aktom spôsobilým ústavného prieskumu. Právny zástupca bol toho názoru, že „*ide o akt orgánu aplikácie práva a ide o akt, ktorým sa zasahuje do práv a povinností a právom chránených záujmov sťažovateľa. To znamená, že po rozhodnutí súdov o prípustnosti vydania sa právna a faktická situácia sťažovateľa mení až rozhodnutím ministra spravodlivosti*“, pričom zdôraznil, že jeho názor má oporu aj v judikatúre Ústavného súdu Českej republiky, v rámci ktorej bolo opakovane takéto rozhodnutie príslušného ministra spravodlivosti zrušené. Právny zástupca sťažovateľa ďalej uviedol, že rozhodnutie najvyššieho súdu z februára 2016 síce časovo predchádzalo rozhodnutie ESLP, avšak v čase rozhodovania ESLP nebolo k dispozícii jeho písomné vyhotovenie, preto s jeho obsahom nebol ESLP oboznámený. Právny zástupca sťažovateľa sa v závere vyjadril ku kvalite záruk poskytnutých Ruskou federáciou, kde prezentoval šesť faktorov, ktoré sa podľa jeho vyjadrenia udiali po rozhodnutí ESLP. V prvom rade poukázal na v Ruskej federácii prijatý ústavný zákon o nerešpektovaní rozhodnutia ESLP zo 14. decembra 2015, ďalej na okolnosť podpaľáčského útoku na mimovládnu organizáciu Memorial v Nazrani v Ingušsku, na správu špeciálneho reportéra Rady OSN pre ľudské práva z marca 2018, tiež na špecifikované rozhodnutia ESLP vydané v roku 2017, v ktorých samotný ESLP potvrdil, že je Rusko zodpovedné za mučenie, a napokon na skutočnosť, že ak bol sťažovateľ už raz podrobený mučeniu v Ruskej federácii, táto okolnosť sama osebe vylučuje veriť tomu, že znovu nebude mučený.

17. Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z obsahu príslušných rozhodnutí týkajúcich sa vecí sťažovateľa, s ktorými sa pre účely svojho rozhodovania ústavný súd oboznámil, zistil a zrekapituloval si tieto relevantné skutočnosti:

Sťažovateľ je ruským štátnym občanom a má ingušský etnický pôvod. V roku 2008 požiadal v Slovenskej republike o azyl (pod zmenenou identitou). Táto jeho žiadosť bola právoplatne zamietnutá k 18. novembru 2010. Sťažovateľ požiadal v Slovenskej republike o azyl opätovne 9. decembra 2010, pričom následne bol na území Slovenskej republiky 20. januára 2011 zadržaný a vzatý do väzby. Dňa 2. februára 2011 požiadala o jeho vydanie na trestné stíhanie Generálna prokuratúra Ruskej federácie. O prípustnosti jeho vydania na trestné stíhanie do Ruskej federácie bolo právoplatne rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 19/2012 z 12. júna 2012, ktoré však bolo nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 388/2012 z 2. októbra 2013 zrušené. Druhýkrát o prípustnosti vydania sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 37/2013 z 10. júla 2014. Sťažnosť sťažovateľa podaná proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu bola uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 689/2014 z 25. novembra 2014 odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Sťažovateľ v súvislosti s jeho vydaním na trestné stíhanie do Ruskej federácie uplatňoval ochranu svojich práv aj prostredníctvom sťažnosti č. 37146/12 adresovanej ESĽP, ktorý ju svojím rozhodnutím z 1. marca 2016 odmietol ako neprijateľnú. Ministerka spravodlivosti rozhodnutím č. 2984/2016/83/K09/IG zo 7. februára 2018 podľa ustanovení § 510 Trestného poriadku povolila vydanie sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie.

II.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Sťažovateľ v sťažnosti (okrem iných) uplatnil námietku porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 52 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 3 dohovoru. Porušenie svojich základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom odôvodňuje tvrdením o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti namietaného rozhodnutia o povolení vydania, pretože toto podľa vyjadrenia sťažovateľa neobsahuje žiadne odôvodnenie a ministerka spravodlivosti sa v ňom nijako nevysporiadala s okolnosťou, na ktorú sťažovateľ poukázal, a síce že dokončeniu extradície v jeho prípade bráni prekážka nedokončeného azylového konania, v ktorom sťažovateľ vzniesol námietku porušenia čl. 3 dohovoru, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 ústavy v prípade jeho vydania do Ruskej federácie.

20. Ústavný súd je toho názoru, že nosnou otázkou, o ktorú v prípade sťažovateľa ide, je preskúmanie zlučiteľnosti namietaného rozhodnutia o povolení vydania s obsahom sťažovateľom namietaného čl. 3 dohovoru, z obsahu ktorého vyplýva zákaz vydania osoby, pokiaľ existujú vážne dôvody na domnienku, že tejto osobe by v dožadujúcom štáte hrozilo nebezpečenstvo mučenia alebo podrobenia sa krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu – zásada non – refoulememnt (II. ÚS 111/08, III. ÚS 388/2012).

21. Extradíčné konanie sťažovateľa sa nachádza vo svojej druhej fáze, ktorej predchádzalo súdne konanie o prípustnosti vydania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím najvyššieho súdu o prípustnosti vydania sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie (pozri bod 7 odôvodnenia tohto nálezu). V zmysle platnej právnej úpravy (§ 510 Trestného poriadku) v rámci druhej fázy extradíčného konania môže minister spravodlivosti v rámci svojej diskrečnej právomoci v záujme ochrany práv dotknutej osoby zasiahnuť a nepovolit' jej vydanie (okrem iného) vtedy, ak sú prítomné obavy zo zaobchádzania s vyžiadanou osobou v dožadujúcom štáte v rozpore s čl. 3 dohovoru.

22. Tak, ako to je uvedené v bode 7 odôvodnenia tohto nálezu, ústavný súd sa oboznámil s celým sumárom rozhodnutí, ktoré vytvárajú komplexný podkladový kontext pre posúdenie sťažnosti sťažovateľa. Ide predovšetkým o rozhodnutie ESLP z 1. marca 2016 o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa č. 37146/12.

23. Ako vyplýva z obsahu citovaného rozhodnutia ESLP, svoj záver o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa opieral o svoju relevantnú judikatúru. Európsky súd pre ľudské práva v odôvodnení rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že všeobecná situácia v dožadujúcom štáte (v Ruskej federácii) z hľadiska možného zneužívania moci voči určitým skupinám osôb nie je taká, aby to postačovalo pre záver, že akékoľvek vydanie do Ruska by porušilo čl. 3 dohovoru. V nadväznosti na to považoval ESLP za nevyhnutné vyhodnotiť špecifické okolnosti týkajúce sa prípadu sťažovateľa. V tomto kontexte vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o zlom zaobchádzaní s jeho osobou zo strany ruských orgánov činných v trestnom konaní pri jeho zatknutí v období roku 2005 a k tvrdeniu, že vznesenie obvinenia voči jeho osobe bolo založené na dôkazoch získaných mučením iných osôb, ESLP poukázal na to, že dokazovanie vedené štátnymi orgánmi Slovenskej republiky prezentuje zistenia o nedôveryhodnosti sťažovateľovej verzie skutkových okolností veci a že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že zranenia, pre ktoré bol sťažovateľ hospitalizovaný v období mája a júna 2006, možno pričítať ruskej štátnej moci. Indikatívny význam pripísal ESLP aj skutočnosti, že sťažovateľ bol neúspešný pri svojich žiadostiach o azyl vo Švajčiarsku a v Belgicku. V neposlednom rade sa ESLP odvolal na aj na vyhodnotenie záruk poskytnutých Generálnou prokuratúrou Ruskej federácie, ktoré kvalifikoval ako dostačujúce, poskytujúce účinné garancie pre vylúčenie možnosti zlého zaobchádzania so sťažovateľom po jeho vydaní do dožadujúcej krajiny a zaručujúce mu spravodlivý proces v súlade s medzinárodným právom.

24. Ústavný súd pripomína, že čl. 46 ods. 1 ústavy zaväzuje nielen súdy, ale aj všetky ostatné orgány verejnej moci náležite odôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby sa jeho závery opierali o adekvátne a preskúmateľné dôvody. Je nepochybné, že namietané rozhodnutie o povolení vydania sa z hľadiska svojho obsahu, resp. svojho odôvodnenia pohybuje na hrane označeného článku ústavy. Ústavný súd je však toho názoru, že z hľadiska materiálnej ochrany práva sťažovateľa garantovaného čl. 3 dohovoru, tzv. substantial ground test, ktorý vykonal ESLP v citovanom rozhodnutí a na základe vykonania ktorého vo vzťahu k osobe sťažovateľa *„nebolo zistené, že sú dané vážne dôvody domnievať sa, že v prípade jeho vydania do Ruska bude vystavený skutočnej hrozbe zlého zaobchádzania“*,

je potvrdením zlučiteľnosti namietaného rozhodnutia o povolení vydania s garanciami vyplývajúcimi z čl. 3 dohovoru.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že namietaným rozhodnutím o povolení vydania nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a č. 52 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 3 dohovoru, a preto sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

26. Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2018